

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohávkem ve věci

žalobce: V [redacted] I [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1 920 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Zamítá se žaloba na úhradu 1 920 000 Kč.**
- II. Žalobce je povinen uhradit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou z 27. 3. 2020 domáhá částky ve výši 1 920 000 Kč s příslušenstvím, jakožto finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [redacted] Žalobce vyčísluje jemu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarová.

způsobenou nemajetkovou újmu na částku 2 000 000 Kč a uvádí, že byl v rámci předběžného projednání nároku odškodněn co do 80 000 Kč, tedy žalobou uplatňuje zbytek tohoto nároku. Žalobce předně namítá, že byla dotčena jeho lidská důstojnost, osobní čest a dobrá pověst a ochrana jeho jména a rovněž bylo zasazeno do jeho soukromí, a to vše především tím, jak bylo trestní řízení od počátku vedeno. V tomto směru žalobce uvádí, že byly ignorovány jasné listinné důkazy svědčící o jeho nevině, byl ignorován názor znalce, právě z oblasti samospráv, namítá, že absentovalo hodnocení důkazů v jejich souvislostech. Orgány činné v trestním řízení zatížily trestní řízení základní neznalostí zákona o obcích a neznalostí související judikatury a především namítá, že obvinění a obžaloba byly podány na základě nekvalitního a nedbalého znaleckého posudku, jehož obsah byl zmanipulován. Spatřuje v tomto rovněž jasný zásah do ústavně chráněného práva na samosprávu. Žalobce dále uvádí, že byla jeho osobnostní sféra dotčena medializací kauzy, a to v souvislosti s tím, že byl znám i v malé obci [REDAKCE] což újmu prohlubuje. Žalobce popisuje zásahy i do rodinného života a sociální sféry, zejména nemožnost věnovat se vnučce a narušení vztahu s manželkou. Žalobce dále popisuje negativní dopady na jeho zdraví a rovněž na zdraví jeho manželky. V obecné rovině pak žalobce zmiňuje, že byla dotčena i sféra pracovního uplatnění. K výši zadostiučnění žalobce uvádí, že způsob odškodnění by měl dostat výrazných změn a měla by se uplatňovat nejenom funkce reparační, ale zejména funkce prevenční a sankční. Z tohoto důvodu považuje za adekvátní částku 2 000 000 Kč, poníženou o částku dobrovolného plnění.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním z 24. 6. 2020 a v tomto uvádí, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a že žalobce odškodnila částkou 80 000 Kč. Žalovaná uvádí, že povaha trestní věci nezpůsobuje vyšší míru společenského odsouzení, trestní řízení trvalo dva roky a deset měsíců, což není doba nepřiměřeně dlouhá, a k prokázání újmy na straně žalobce došlo spíše okrajově, když namítá, že medializaci je nutno přičítat veřejnosti trestního řízení. Dále namítá, že jméno žalobce v medializaci zmiňováno většinou nebylo. Žalovaná odkazuje na srovnávací judikát Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE] a tímto odůvodňuje poskytnutou výši zadostiučnění ve výši 80 000 Kč.
3. Ze shodných tvrzení účastníků má soud za prokázané, že žalobce žalobou uplatněný nárok u žalované předběžně uplatnil, a to dne 5. 8. 2019.
4. Na jednání konaném dne 25. 1. 2021 vzal žalobce žalobu částečně zpět v rozsahu úroků z prodlení z požadovaného zadostiučnění a soud na tomto jednání proto řízení v této části zastavil.
5. Z obsahu spisu vedeného u Okresním soudem v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující. Řízení bylo vůči žalobci zahájeno dne 29. 7. 2016 usnesením o zahájení trestního stíhání pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 221 odst. 1) trestního zákoníku. Dne 20. 1. 2017 podalo Okresní státní zastupitelství v Lounech obžalobu k Okresnímu soudu v Lounech. Dne 29. 3. 2017 byl ve věci vydán trestní příkaz. Proti trestnímu příkazu podal žalobce dne 6. 4. 2017 odpor. Po proběhnutších hlavních líčeních byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 3. 4. 2019, č.j. [REDAKCE] zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
6. Pokud jde o medializaci trestního řízení, soud posuzoval obsah těchto článků:

— „ [REDAKCE] „
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]
— [REDAKCE]

[REDACTED]

Článek: [REDACTED] zveřejněný ve zpravodaji města [REDACTED] v květnu 2017 pod č. 5, ročník 13

Ze všech těchto článků nebylo možno učinit závěr, že by orgány činné v trestním řízení tuto medializaci iniciovaly, či se v rámci této negativně vyjadřovaly nebo porušily presumpci neviny či jiné povinnosti daném trestním řádem. Z obsahu těchto článků soud zjistil, že média informovala o průběhu trestního řízení, a to pokud jde o zahájení trestního stíhání a podání obžaloby, tak i o zproštění obžaloby a informovala i o událostech následujících, tj. o kárném řízení, které bylo zahájeno se soudkyní a státní zástupkyní a rovněž informovala o odškodňovacím řízení.

Konkrétně ve vztahu k žalobci pak bylo jeho jméno zmíněno pouze v článku zveřejněném ve „Zpravodaji města [redacted]“, kdy v tomto byl dán prostor všem stíhaným osobám k tomu, aby vyjádřili svůj postoj k celému trestnímu stíhání. V souhrnu tak lze uvést, že soud nezjistil, že by činností orgánů činných v trestním řízení byla medializací zasažena osobnostní sféra žalobce a ani nebylo zjištěno, že by o žalobci v rámci těchto kauz bylo konkrétně informováno (s výjimkou místního zpravodaje, kde byl naopak dán prostor k vysvětlení věci). Naprostá většina kauz se přitom týkala pana [redacted] který byl [redacted] a soud nemá za zjištěné, že zmiňováním tohoto jednoho ze zastupitelů došlo i k medializaci trestního stíhání žalobce, když tento výslovně zmiňován nebyl.

7. Z účastnického výsledku žalobce soud zjistil následující. Žalobce byl zasažen na své cti a důstojnosti, zejména způsobem vedení trestního řízení, když úkorně vnímal to, že od počátku neexistovaly důvody pro to, aby trestní stíhání bylo vůbec vedeno, což neakceptovala ani policie ani státní zastupitelství, a což muselo být nakonec po necelých třech letech shledáno až soudem. Toto žalobce vnímal úkorně i s ohledem na to, že trestní stíhání se týkalo malého města, tedy se o tomto vědělo i s ohledem na medializaci celé kauzy jako takové a i vzhledem k tomu, že byl v oblasti samosprávy činný po dobu dvaceti let. Pokud jde o zásahy ve sféře rodinné, pak tyto soud shledal pouze na té úrovni, že žalobce trpěl tím, že jeho rodinný příslušníci musí vysvětlovat, proč je stíhán. Rovněž zásahy ve zdravotní sféře nebyly v souvislosti s trestním řízením prokázány, když žalobce [redacted] již delší dobu před zahájením trestního stíhání a v souvislosti s trestním stíháním uváděl, že zde bylo vyšší riziko právě se stresem vyvolaným tímto trestním stíháním. Konkrétní následky však v době trestního stíhání neuváděl. Zdravotní zásahy na straně žalobce pak soud shledal v tom, že byl obecně vystaven vyšší míře stresu a obavám ohledně výsledku trestního stíhání. V řízení byl dále prokázán zásah v oblasti pracovní, kdy žalobci byla oddálena výplata odstupného ve výši 5 000 Kč, cca po dobu jednoho roku. V řízení nebyly shledány zásadní zásahy v oblasti volnočasových aktivit, když žalobce pouze obecně popisoval nutnost vysvětlovat svému okolí, proč je stíhán. Z výpovědi žalobce tak bylo možno učinit závěry o zásahu do jeho důstojnosti, cti, dobrého jména a pověsti a částečné zásahy v oblasti zdraví, spočívající zejména v obavách a zvýšeném stresu ohledně výsledku trestního řízení a částečné zásahy v oblasti rodinného života a sociálního života spojených s tím, že žalobce musel vysvětlovat okolnosti trestního stíhání, a dále dílčí dopady v oblasti pracovní sféry, spočívající v oddálení výplaty částky výplaty 5 000 Kč po dobu jednoho roku.
8. Z přípisu Ministerstva vnitra České republiky z 20. 3. 2017 soud zjistil, že odbor dozoru Ministerstva vnitra informoval starostu města [redacted] k jeho dotazu o tom, že předložená tvrzení zastupitelů prokazují mimoekonomické legitimní důvody prodeje nemovitosti za kupní cenu 1 000 000 Kč, i přestože, že nejsou v zápisech výslovně označeny, jakožto důvody, pro snížení ceny s tím, že se jedná o stanovisko nezávazné.
9. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, který koresponduje s výše popsanými skutkovými zjištěními. Toto se týká zejm. průběhu trestního řízení a úkonů v něm učiněných, a dále pokud jde o zásahy do osobnostní sféry žalobce, zejm. pokud jde o jeho čest, důstojnost a dobré jméno, a částečně pokud jde o sféru rodinnou, volnočasovou, zdravotní a pracovní – podrobněji tyto soud rozebírá níže. Z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel.
10. Soud posoudil věc po právní stránce podle výše uvedených ustanovení:
Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 26 OdpŠk, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").

Podle § 14 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 OdpŠk pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

11. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).
12. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.
13. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. je nutno považovat pro svou povahu nikoli za nesprávný úřední postup, ale za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu obecně srov. např. závěry Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením (viz výše). Je tak naplněn předpoklad odpovědnostního titulu žalované z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení Policie České republiky, KRP Ústeckého kraje, SKPV ze dne 29.7.2016, č.j. [REDAKCE], kterým bylo zahájeno stíhání žalobce pro pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 221 odst. 1) trestního zákoníku, neboť toto usnesení bylo v posledku odklizeno výše uvedeným zprošťujícím rozsudkem.
14. Žalobce žalobou požaduje finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí ve výši 1 920 000 Kč.
15. Soud k tomuto předně uvádí, že na tento nárok žalovaná žalobci uhradila před podáním žaloby finanční odškodnění ve výši 80 000 Kč.
16. Jak uvedeno výše, v posuzovaném případě byl žalobce obžaloby zproštěn, čímž je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 OdpŠk.
17. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze

právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek].

18. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
19. Soud dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním bylo v souzeném případě zasaženo do cti, důstojnosti a dobrého jména žalobce, a částečně do jeho sféry rodinné, volnočasové, zdravotní a pracovní.
20. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
21. Žalobce byl stíhán pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti dle § 221 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci za tento hrozil trest odnětí svobody až na šest měsíců nebo zákaz činnosti. Obecně lze konstatovat, že tato trestná činnost nemá v očích veřejnosti zásadně ponižující charakter, jako je tomu například u závažné trestné činnosti související se sexuálními delikty či s delikty násilnými. Soud toto kritérium zohlednil tím, že vyšel u porovnávaných případů z trestné činnosti, která je co do povahy trestné činnosti shodná nebo plně porovnatelná.
22. Trestní řízení ve vztahu k žalobci trvalo dva roky a deset měsíců a obecně nelze dospět k závěru, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, neboť tuto délku odůvodňuje zejména skutková složitost věci s ohledem na znalecká zkoumání a procesní složitost věci, zejména s ohledem na počet obviněných osob. Soud toto kritérium rovněž zohlednil tím, že zvolil k porovnání případy, které svou délkou korespondují s případem tímto.
23. Žalobce ve svých podáních specifikoval zásahy do osobnostní sféry tak, že popisoval zásahy do důstojnosti, cti, dobré pověsti a dobrého jména, které byly způsobeny zejména způsobem vedení a průběhem trestního řízení, které považoval od počátku za zbytečně vedené a zcela nedůvodné, navíc trpící celou řadou pochybení. Žalobce v tomto směru poukazoval rovněž na kárné provinění, pro které byly stíhány soudkyně i státní zástupkyně. Žalobce dále tvrdil zásahy do svého soukromí vyvolané medializací celé kauzy a tím, že musel vysvětlovat okolnosti trestního stíhání svému okolí. Žalobce dále tvrdil zásahy ve sféře rodinného života a sociálního života. Pokud jde o rodinný život, pak tyto měly tyto spočívat zejména v tom, že byly ovlivněny životy nejbližších rodinných příslušníků, kteří jsou lékaři a kteří tak byli v tomto postavení vystaveni tomu, že museli vysvětlovat, proč je

žalobce stíhán. Dále žalobce tvrdil zásahy, pokud jde o sféru sociální vyvolané tím, že musel žalobce obecně hájit, proč je vůbec této situaci vystaven. Žalobce dále popisoval zásahy ve sféře zdravotní, spočívající v nespavosti, psychických obavách, depresích, poruchách pozornosti, nesoustředěnosti a stresu, a dále rovněž popisoval vliv na již dříve existující zdravotní problémy [REDAKCE] kdy byl vystaven vyšší míře stresu a rovněž popisoval zdravotní dopady do zdraví své manželky. Závěrem žalobce popisoval zásahy do pracovní sféry, spočívající v odkladu výplaty odchodného ve výši 5 000 Kč o jeden rok.

24. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že trestním stíháním bylo zasaženo do důstojnosti, cti, dobré pověsti a jména žalobce, a to zejména tím, jakým způsobem bylo trestní řízení vedeno, když lze přisvědčit žalobci v závěru, že za situace, kdy je kárnému stíhání vystavena jak soudkyně, tak státní zástupkyně, lze mít za prokázané, že trestní stíhání bylo skutečně vedeno nedostatečně až nedůvodně již od počátku a že toto mohlo být orgánům činným v trestním řízení patrné v rámci jejich postupů. Aniž by soud hodnotil činnost orgánů činných v trestním řízení, pak má soud prokázané, že tímto došlo k zásahu do této sféry u žalobce, neboť právě z tohoto důvodu vnímal trestní řízení obzvláště úkorně. Soud má pak za to, že došlo k dílčím, nikoliv však zásadním zásahům, ve sféře rodinného života a sociálního života, když žalobce nepopisoval konkrétní dopady, pouze v obecné rovině uváděl, že mu bylo nepříjemné, že jeho blízcí příbuzní, snacha, syn a vnučka musí okolnosti jeho stíhání vysvětlovat, a když pouze v obecné rovině uváděl, že musel vysvětlovat příčiny svého trestního stíhání svým známým. Soud rovněž shledal, nikoli zásadní zásahy, ve sféře zdravotní, projevující se zejména v stresu z výsledku trestního stíhání, nicméně konkrétní zásahy prokázány nebyly, když k [REDAKCE] došlo delší dobu před trestním stíháním a konkrétní zhoršení tohoto stavu žalobce neuváděl. Stejně závěry zaujímá soud k zdravotním dopadům do sféry manželky, kde rovněž uzavírá, že k těmto došlo před zahájením trestního stíhání a konkrétní dopady, vyvolané trestním stíháním, prokázány nebyly. Soud dále shledal, nikoliv zásadní, zásah ve sféře pracovní, když žalobci byla oddálena výplata částky odstupného ve výši 5 000 Kč po dobu jednoho roku, přičemž vzhledem k výši této částky nelze mít tento zásah za významný. Závěrem soud uvádí, že neshledal zásahy do soukromí žalobce způsobené medializací kauzy, když nebylo prokázáno, že by tato byla vyvolána či zapříčiněna orgány činnými v trestním řízení, to vše za situace, kdy žalobce byl sám zmiňován pouze v jednom článku Zpravodaje města [REDAKCE] navíc v situaci, kdy měl možnost se zde k trestnímu stíhání vyjádřit, a to vše za situace, kdy média informovala, jak o stíhání, tak o zproštění i kárných proviněních i kompenzačním řízení, a to vše dále za situace, kdy naprostá většina článků se týkala jiného zastupitele, pana R. [REDAKCE] který se posléze stal poslancem (což bylo pro média právě zajímavým).
25. Jako další okolnosti související s trestním stíháním soud zohlednil skutečnost, která byla mezi stranami nesporná, a to sice, že jak státní zástupkyně, tak soudkyně, byly vystaveny kárnému řízení za průběh trestního řízení, což je skutečnost nestandardní, svědčící o nikoliv optimálním průběhu trestního řízení.
26. Nejvyšší soud v rozhodnutí R 67/2016 uzavřel, že „Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.“

27. Soud tak, pokud jde o otázku přiměřenosti finančního zadostiučinění, vyšel zejména z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, která byla vynesena ve věci týkající se obžalovaných v téže kauze, konkrétně v řízeních vedených pod sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] kde zdejší soud dospěl rovněž k závěru, že tamní poškození byli dostatečně odškodněni poskytnutím částky ve výši 80 000 Kč.
28. Soud poté provedl i vlastní srovnání požadovaného zadostiučinění, přičemž vyšel z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE]. V tomto případě trvalo trestní stíhání dva roky a osm měsíců (plně srovnatelné) a jednalo se o podezření ze spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku (vyvolávajícího stejné odsouzení veřejnosti). U tamního poškozeného byly shledány psychické problémy, stres a úzkost, které se promítly do fyzických obtíží, konkrétně do [REDAKCE]. Tamní poškozený byl bezúhonným a byl v rámci trestního řízení i odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem a byla mu uložena povinnost k náhradě škody 90 836 Kč. Toto odsouzení vyvolalo zásadní odsouzení ze strany veřejnosti a tamní poškozený byl nucen se odstěhovat ze svého bydliště. V tomto případě bylo poskytnuto dobrovolně odškodnění ze strany žalované ve výši 132 000 Kč, soud však dospěl k závěru, že postačujícím by bylo odškodnění ve výši 45 000 Kč. Porovnáním s tímto případem, soud dospívá k závěru, že bez zohlednění okolností, za nichž k nemajetkové újmě ve zdejším případě došlo, by v případě žalobce byla adekvátní rovněž částka odškodnění ve výši okolo 45 000 Kč, soud by volil částku 50 000 Kč (pro stíhání žalobce za situace, kdy žalobce dlouhá léta vykonává prospěšnou činnost pro veřejnost potřebnou). Důvodem je skutečnost, že trestní stíhání trvalo stejně dlouhou dobu a vedlo se pro stejný druh trestné činnosti. Rovněž u žalobce byly shledány zásahy ve sféře zdravotní, volnočasové a sociální a bylo poškozeno dobré jméno, čest a důstojnost. U žalobce navíc došlo k částečnému zásahu do sféry profesní a sféry rodinné, naopak v posuzovaném případě došlo k pravomocnému odsouzení tamního poškozeného, tedy lze uzavřít, že celkově byly zásahy obdobné a rovněž by tak měla být poskytnuta obdobná částka odškodnění.
29. Soud dále vyšel při porovnání z rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. [REDAKCE]. Toto trvalo dva a půl roku a bylo vedeno pro podezření ze spáchání přečinu podvodu. U tamního poškozeného byly shledány zásahy spočívající v zamítnutí žádosti o přiznání postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta a rovněž tento poškozený byl vystaven zdravotním zásahům v podobě permanentního stresu a potíží s dýcháním. Tento poškozený byl pravomocně odsouzen na deset měsíců a byl mu uložen peněžitý trest 10 000 Kč. Ke zproštění došlo až poté, co ve věci zrušil předchozí rozhodnutí Ústavní soud. Tamnímu poškozenému bylo poskytnuto odškodnění ve výši 56 000 Kč. Porovnáním se zde souzeným případem soud uzavírá, že i toto trestní řízení trvalo obdobně dlouho a bylo vedeno pro trestný čin, který je svou povahou rovněž odpovídajícím, co do míry společenského odsouzení a hrozícího trestu. I u žalobce byly shledány zásahy ve sféře zdravotní v obdobném rozsahu, tedy týkající se zejména obavy z výsledku trestního stíhání a souvisejícího stresu, naopak tamní poškozený byl pravomocně odsouzen a byl zproštěn až rozhodnutím Ústavního soudu a bylo zasaženo do jeho sféry tím, že mu bylo upřeno postavení rezidenta. Na druhou stranu u žalobce došlo k zásadnějšímu zásahu do jeho cti a důstojnosti související s velikostí obce, v rámci níž se řízení vedlo, a dále došlo i k dílčím zásahům do sféry rodinné a pracovní. Lze tak shledat, že zásahy v osobnostní sféře na straně žalobce byly, celkově nahlíženo, obdobnými a soud má za to, že i toto rozhodnutí by odůvodňovalo poskytnutí finančního zadostiučinění žalobci ve výši 50 000 Kč.
30. Jak uvedeno výše, soud dospívá k závěru, že vyhodnocením samotných kritérií délky řízení, povahy trestné činnosti a zásahů do osobnostní sféry žalobce je nutno dospět k závěru o odůvodněné výši zadostiučinění ve výši 50 000 Kč. Soud však má za to, že v tomto případě je třeba zvláště zdůraznit okolnosti, za nichž k trestnímu stíhání došlo, a to sice okolnosti vyplývající z faktu, že jak státní zástupkyně, tak soudkyně, byly za způsob vedení trestního stíhání kárně stíhány, což samo o sobě dokládá vyšší míru újmy způsobenou na straně žalobce (bez ohledu na výsledek kárných řízení je to dokladem o tom, že i objektivně nahlíženo dozorovými orgány řízení optimálně vedeno nebylo). Soud uvádí, že pro tyto okolnosti, zahrnující celý průběh trestního řízení tak, jak jej žalobce popisoval

v žalobě, by bylo namíste odškodnění za nemajetkovou újmu nadále zvýšit, a to o 30 000 Kč, neboť v porovnávaných případech k těmto okolnostem nedocházelo - je tedy třeba tyto zohlednit zvlášť a pokud vyjdeme z jinak příznatelné částky odškodnění 50 000 Kč, pak jejich navýšení o dalších 30 000 Kč dle názoru soudu tyto okolnosti plně vyvažují.

31. Soud tak tedy uzavírá, že žalobu na úhradu 1 920 000 Kč v celém rozsahu zamítl, a to z důvodu, že žalobci se dostalo před podáním žaloby ze strany žalované odškodnění právě ve výši částky 80 000 Kč a jak uvedeno výše soud tuto částku odškodnění shledává plně dostačující.
32. V souzeném případě tak byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 režijních paušálů po 300,- Kč dle § 151 odst. 3 o.s.ř., a to za písemné vyjádření k žalobě, přípravu a účast na soudním jednání. Jejich zaplacení uložil soud neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř., když k delší lhůtě plnění či k plnění ve splátkách neshledal soud žádný důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízení exekuce.

Praha 25. ledna 2021

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.
soudce